

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce **ŽDB GROUP a.s.** se sídlem Bohumín, Bezručova 300, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Horní nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2007 č.j. 1625/1.30/2398/07, ve věci správního deliktu na úseku bezpečnosti práce,

t a k t o :

I. Pokuta uložená ŽDB GROUP a.s. rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 7.9.2007 č.j. 4397/10.10/07/ /14.3 ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 23.11.2007 č.j. 1625/1.30/2398/07 se **snižuje** na částku 300.000,- Kč.

II. Ve zbývajících částech žaloba **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu v zákonné lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2007 č.j. 1625/1.30/2398/07, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 7.9.2007 č.j. 4397/10.10/07/14.3, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč:

- a) za správní delikt na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. e) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 31.12.2006 (dále jen „ZIP“), jehož se právní předchůdce žalobce ŽDB a.s. dopustil tím, že nezajistil přijetí opatření potřebných k prevenci rizik, ačkoli měl k tomu povinnost dle § 132a odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném od 1.1.2001 do 31.12.2006 (dále jen „ZP“), když u patentovací linky IPW 43, linka č. 401 v závodě Drátovna, výrobní úsek TPD (dále jen „patentovací linka“), nevytvořil podmínky pro bezpečné, nezávadné a zdraví neohrožující pracovní prostředí vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen „BOZP“) a nepřijal opatření k prevenci rizik, a když s ohledem na skutečnost, že nebylo možno rizika možného ohrožení života nebo zdraví zaměstnanců odstranit nebo dostatečně omezit technickými prostředky nebo opatřeními v oblasti organizace práce, v rozporu s § 133b odst. 1 ZP neumístil bezpečnostní značky pro výrazné označení linky s existujícím rizikem kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovních zařízení linky, jež by poskytovaly informace nebo instrukce týkající se BOZP, a
- b) za správní delikt na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. r) ZIP, kterého se právní předchůdce žalobce dopustil tím, že neplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené § 134a odst. 1 písm. a) ZP, když nezajistil, aby patentovací linka byla z hlediska BOZP vhodná pro práci, při které byla v den pracovního úrazu zaměstnanec Michala D. dne 27.6.2006 používána a aby tato byla v souladu s § 3 odst. 1 písm. d) nař. vl. č. 378/2001 Sb. vybavena ochranným zařízením, která chrání život a zdraví zaměstnanců.

Namítá, že:

- 1) žalobce měl ke dni 27.6.2006 (úraz zaměstnanec Michala D.) zavedený a aplikoval účinný systém řízení rizik a prevence pracovních úrazů. Uvedený zaměstnanec byl řádně proškolen a zacvičen k obsluze patentovací linky. Příčinou škodné události, která zavinila ke správnímu řízení podnět, tak byly okolnosti nezávislé na žalobci, zejm. pochybení řádně zaškoleného a zacvičeného zaměstnance, který porušil bezpečnostní předpisy, a dále okolnosti spočívající v povaze technologického postupu tažení a patentování (navíjení) drátu, který nelze nahradit jiným absolutně bezrizikovým postupem. Zaměstnanec byl přitom řádně vybaven ochrannými pomůckami a měl ověřenou zdravotní způsobilost.
- 2) na správní delikty právnických osob je třeba v souladu s § 7 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“) aplikovat analogicky § 20 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPř“), proto ke dni vydání rozhodnutí již odpovědnost žalobce zanikla. Pokud je rovnost fyzických a právnických osob narušena § 36 odst. 2 ZIP stanovícím delší lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt právnické osoby, mělo být postupováno dle § 64, § 57 spr. ř. a věc předložena k posouzení předběžné otázky správnímu soudu;
- 3) pro případ, že by soud neshledal prvé dva žalobní body důvodnými, navrhuje snížení pokuty, kdy za přiměřenou výši považuje 50.000,- Kč. Zde žalobce zdůrazňuje nepřiměřenost pokuty vůči vzniklé škodě (na náhradách bylo poškozenému zaměstnanci vyplaceno cca. 200.000,- Kč).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) protokol č. 2 ze dne 30.6.2006, o vyhledání, posouzení a ohodnocení rizik poškození zdraví patentovny, který žalovaný vydal několik dní po pracovním úrazu, obsahuje určité pozitivní změny oproti protokolu č. 2 ze dne 10.12.2005, přesto neobsahuje žádná opatření pro vybavení patentovací linky zábranou nebo ochranným zařízením vzhledem k existujícímu riziku kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovních zařízení. Žalobce tedy vyhledal rizika možného poškození zdraví, přesto již nepřijal opatření k odstranění nebo k minimalizaci

těchto rizik. Zdůrazňuje objektivnost žalobcovy odpovědnosti za správní delikt, kdy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR č.j. 4 As 4/2003-74 (in Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. 373/2004). Bez ohledu na objektivní odpovědnost žalobce pak nebylo ani prokázáno pochybení a porušení bezpečnostních předpisů ze strany poškozeného zaměstnance, naopak žalovaný trvá na tom, že ze strany zaměstnancovy k porušení k zajištění bezpečnosti práce nedošlo. Ze spisu vyplývá, že ke škodné události došlo, když poškozený zaměstnanec „*chtěl zvednout závit drátu, který mu při dojíždění svitku spadl. Otočil se na druhou stranu a chtěl uhnout před drátem na dalším navíjedle. Přitom se lekl a stoupnul do odvíjecího pole mezi drezovací kladku a drezovaný drát. Drezovaný drát se mu zachytil kolem boty zespoda za podpatek, čímž došlo k oddělení zadní části boty a měkké části paty levé nohy.*“ To, že se zaměstnanec lekne v nebezpečném pracovním prostředí při běžné pracovní činnosti a provede bezmyšlenkovitě a automaticky nějaký pohyb, nelze považovat za porušení bezpečnostních předpisů.

- 2) žalovaný ani nemohl porušit uvažovaným způsobem § 7 spr. ř., když procesní rovnost účastníků ve správním řízení (ať je již účastníkem osoba fyzická či právnická) nijak nenarušil a nenarušují ji ani aplikované normy o zániku odpovědnosti, když tyto nejsou normami procesními, ale hmotněprávními.
- 3) žalovaný trvá na tom, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, jak bylo odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná toliko částečně.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 3.7.2006 ohlásil žalobce Oblastnímu inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj pracovní úraz poškozeného zaměstnance. Již v tomto ohlášení žalobce uvádí, že k úrazu došlo, když poškozený zaměstnanec „*chtěl zvednout závit drátu, který mu při dojíždění svitku spadl. Otočil se na druhou stranu a chtěl uhnout před drátem na dalším navíjedle. Přitom se lekl a stoupnul do odvíjecího pole mezi drezovací kladku a drezovaný drát. Drezovaný drát se mu zachytil kolem boty zespoda za podpatek, čímž došlo k oddělení zadní části boty a měkké části paty levé nohy.*“ Se shodným popisem úrazového děje byl žalobcem sepsán i dne 27.6.2006 záznam o úrazu. Žalobce předložil i zápisník bezpečnosti práce, v němž poškozený zaměstnanec stvrdil, že byl 19.6.2006 řádně proškolen „*s předpisy, směrnici a ustanoveními k BOZP pro příslušné pracoviště*“ a zacvičen v době od 19.6.2006 do 30.6.2006. Dále žalobce předložil protokol č. 2 o vyhledání, posouzení a ohodnocení rizik poškození zdraví ze dne 10.12.2005 u patentování linky, kde je mechanické riziko úrazu (vč. přitlačení, přimáčknutí, ustřížení, utržení části těla, oddělení části těla, pořežení, navinutí vlasů či oděvu, vtažení, zachycení části těla, atd.) vyhodnoceno stupněm ohrožení E, kategorií ohrožení II., s bodovým ohodnocením 15 (mírné), a protokol č. 2 ze dne 30.6.2006, kde jsou již specifická rizika ustřížení, utržení části těla a vtažení, zachycení části těla vyhodnocena stupněm ohrožení A, kategorií ohrožení III. a bodovým ohodnocením ohrožení 7 (vysoké), kdy v návrhu opatření se pod bodem 2. objevuje opatření označit konkrétní nebezpečná místa s vysokou nebezpečností výstražnou tabulkou s upozorněním na nebezpečí. Dne 20.7.2006 byl sepsán protokol o kontrole, který posledně popisovanému záznamu vytýká, že neobsahuje opatření pero vybavení patentovací linky zábranou nebo ochranným zařízením, totéž vytýká i protokol č. 2 z 10.12.2005 s tím, že ten neobsahoval vůbec žádná opatření k odstranění mechanických rizik či jejich odstranění. Současně byla uložena opatření – vybavit patentovací linku ochrannými zařízeními, příp. zábranou a umístit bezpečnostní značky. Závěr tohoto protokolu je shodný se skutkovou a právní větou napadeného rozhodnutí a takto byl převzat i do zprávy ze dne 4.8.2006. Dne 14.8.2006 žalobce doručil oblastnímu inspektorátu práce zprávu o přijatých opatřeních, kdy zpracoval návrh technického řešení – doplnění každého navíjedla o koncové spínače pro nouzové zastavení (realizace do 31.10.2006), zajistil umístění bezpečnostní tabule a provedl bezpečnostní nátěr odvíjecí a navíjecí části patentovací linky. Současně umístil značky „*POZOR ROTUJÍCÍ ČÁST*“, „*NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN*“ a „*NA PRACOVÍŠTI SMÍ PRACOVAT POUZE ZAUČENÁ OSOBA*“. Dne 28.6.2007 oblastní inspektorát práce vydal příkaz o uložení pokuty za správní delikt, jímž uložil žalobci zaplatit za správní delikt na úseku bezpečnosti práce (skutková i právní věta totožné s napadeným rozhodnutím) pokutu 500.000,- Kč, kdy proti tomuto příkazu podal žalobce 10.7.2007 odpor, jehož obsah je obsahově obdobný s žalobním bodem 1). Veškeré shora uvedené skutečnosti byly zopakovány u ústního jednání dne 9.8.2007, kdy žalobce

navíc uvedl, že poškozeného zaměstnance odškodnil ve výši 100%, tedy bez jakékoli zaměstnancovy spoluúčasti, a že již přijal opatření, která by měla zabránit opakování úrazu. Nato oblastní inspektorát práce rozhodnutím ze dne 7.9.2007 uložil žalobci (při stále stejné skutkové i právní větě) pokutu 500.000,- Kč, kdy odůvodnění krom konstatování obsahu spisu čerpá ze shora uvedeného kontrolního protokolu a zprávy o kontrole. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, obsahově obdobné žalobním bodům 1) – 2). Toto jeho odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, obsahově totožným s vyjádřením k žalobním bodům 1) – 2), kdy k výši pokuty žalovaný konstatoval horní hranici pokuty 2.000.000,- Kč, přihlédl k vážnému poškození zdraví poškozeného zaměstnance a k poměrům žalobce. Vyhodnotil porušení chráněného zájmu a sankci uloženou „*při spodní hranici zákonné sazby*“ shledal přiměřenou.

Krajský soud se neztotožňuje s žalobním bodem 1).

Dle § 30 odst. 1 písm. písm. e) ZIP právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že nezajistí přijetí opatření potřebných k prevenci rizik, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu³⁶⁾.

36) § 132a zákoníku práce

Dle § 132a odst. 1 ZP zaměstnavatel je povinen vytvářet podmínky pro bezpečné, nezávadné a zdraví neohrožující pracovní prostředí vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k prevenci rizik.

Dle § 132a odst. 2 ZP prevencí rizik se rozumí všechna opatření vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a z opatření zaměstnavatele, která mají za cíl předcházet rizikům, odstraňovat je nebo minimalizovat působení neodstranitelných rizik.

Dle § 132a odst. 3 ZP zaměstnavatel je povinen vyhledávat rizika, zjišťovat jejich příčiny a zdroje a přijímat opatření k jejich odstranění. K tomu je povinen pravidelně kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zejména stav technické prevence a úroveň rizikových faktorů pracovních podmínek, a dodržet metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního právního předpisu^{24a)}.

24a) Například vyhláška č. 324/1990 Sb., o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích.

Dle § 132a odst. 4 ZP nelze-li rizika odstranit, je zaměstnavatel povinen je vyhodnotit a přijmout opatření k omezení jejich působení tak, aby ohrožení bezpečnosti a zdraví zaměstnanců bylo minimalizováno.

Dle § 133b odst. 1 ZP nelze-li rizika možného ohrožení života nebo zdraví zaměstnanců odstranit nebo dostatečně omezit technickými prostředky nebo opatřeními v oblasti organizace práce, je zaměstnavatel povinen umístit bezpečnostní značky a zavést signály, které poskytují informace nebo instrukce týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a seznámit s nimi zaměstnance. Bezpečnostní značky a signály mohou být zejména obrazové, zvukové nebo světelné.

Dle § 30 odst. 1 písm. r) ZIP právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci^{58a)} a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí^{59c)}.

58a) Zákon č. 309/2006 Sb., ve znění zákona č. 362/2007 Sb.

59c) Nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí.

Dle § 134a odst. 1 písm. a) ZP zaměstnavatel je povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky, přístroje a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní prostředky, přístroje a nářadí musí být vybaveny ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců,

Dle § 3 odst. 1 písm. d) nař. vl. č. 378/2001 Sb. minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením jsou vybavení zařízení zábranou nebo ochranným zařízením nebo přijetí opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení nebo pádu břemene.

Ze srovnání protokolů č. 2 ze dne 10.12.2005 a ze dne 30.6.2006 a dále při srovnání opatření následně přijatých na základě závěrů kontroly je zjevné, že jakkoli měl žalobce zavedený a aplikoval systém řízení rizik a prevence pracovních úrazů, přičemž uvedený zaměstnanec byl řádně proškolen a zacvičen k obsluze patentovací linky, tento žalobcův systém nebyl účinný, když jeho prostřednictvím nebylo před úrazem řádně vyhledáno pracovní riziko možného ustřížení, utržení části těla a vtažení, zachycení části těla a tak ani nemohla být přijata opatření k jeho minimalizaci. Bezprostředně po úrazu již (zřejmě především úrazem samotným) toto riziko vyhledáno bylo, ale opatření k nápravě byla přijata až na základě výsledků kontroly. Žalobce (resp. jeho předchůdce) jako zaměstnavatel tak skutečně nesplnil své shora citované zákonné povinnosti, čímž se dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle žalovaným odkazovaných zákonných ustanovení [§ 30 odst. 1 písm. e), r) ZIP].

Tato odpovědnost není konstruována jako přímá odpovědnost za pracovní úraz zaměstnance (jakkoli bývá pravidelně porušení těchto povinností právě pracovními úrazy odhaleno), ale jako odpovědnost za nepřijetí opatření k odstranění či minimalizaci rizik. Proto na vznik této odpovědnosti nemá žalobcem namítané porušení povinností zaměstnance (zřejmě zcela účelově, když zaměstnanec byl odškodněn plně – srov. § 191 ZP) žádného vlivu. Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně a stále setrvávají na závěru prezentovaném m.j. právě v žalovaným odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 15.6.2004 č.j. 4 As 4/2003-74 (in Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. 373/2004) o tom, že při ukládání pokuty orgánem inspekce práce za porušení povinností uvedených v § 132a, § 134a ZP se zaměstnavatel nemůže zprostit odpovědnosti poukazem na zavinění zaměstnance, neboť podle uvedeného ustanovení je možno postupovat pouze v rámci odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech, tedy ve vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

Soud se dále neztotožňuje ani s žalobním bodem 2).

Dovolává-li se žalobce jako právnická osoba s nemalým objemem podnikatelské činnosti rovnosti s podnikajícími osobami fyzickými, lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu ČR prezentovanou m.j. v nálezu pléna ze dne 9.3.2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02 „*Ústavní soud nechápe rovnost jako absolutní, nýbrž jako relativní (a nadto akcesorickou ve vztahu k jiným základním právům a svobodám)*“.

Nelze přitom srovnávat a rovné postavení přikládat postavení fyzických osob a jejich odpovědnosti přestupkové na straně jedné a postavení právnických osob a jejich odpovědnosti správně-deliktní na straně druhé.

Přestupková odpovědnost (stejně jako odpovědnost trestněprávní) je vystavěna na požadavku porušení povinnosti zjištěného konkrétního jednotlivce jako příslušného nositele této povinnosti, kdy u jednotlivce lze zkoumat i otázky subjektivní, zejm. zavinění.

Pokud je však právem uložena povinnost osobě právnické (např. i jako zaměstnavateli), je již z povahy věci zřejmé, že nelze vždy a beze zbytku vyhledávat konkrétního pachatele a dovozovat jeho zavinění.

Právo České republiky tak konstruuje odpovědnost právnických osob (s výjimkou odpovědnosti za zaměstnance v soukromoprávních nepracovních vztazích - § 420 odst. 2 občanského zákoníku) výlučně jako odpovědnost objektivní limitovanou vyloučením odpovědnosti trestněprávní. V nutných případech pak stejným způsobem konstruuje i odpovědnost osob fyzických, a to jak na poli soukromoprávním (např. § 427, § 432, § 433 obč. zák., § 190, § 204 ZP, § 267, § 366 nového zákoníku práce č. 262/2006 Sb.), tak zejména v nesčetných případech na poli veřejnoprávním (srov. např. § 180 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 116 a násl. vodního zákona č. 254/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, atd.).

Právní postavení fyzických a právnických osob na poli veřejného práva tak nelze rozhodně směšovat či je nutně klást vždy na roveň.

Existují-li pak ustanovení právního řádu upravující specificky zánik odpovědnosti za správní delikt (v posuzovaném případě § 36 odst. 2 ZIP), jedná se o ustanovení upravující tuto problematiku, proto zde není prostoru pro vyplňování mezer v právu cestou analogie a nelze tak aplikovat ustanovení o zániku odpovědnosti osob fyzických, a to navíc jen na úseku odpovědnosti přestupkové.

Není tak porušena zásada rovnosti ve správním řízení (§ 7 spr. ř.), když ta se vztahuje toliko na vedení procesu a uplatňování procesních práv a povinností účastníků řízení, ale krajský soud v této rozdílnosti nespatřuje ani porušení zásady rovnosti garantované čl. 1, čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb., když ani touto rozdílností není zamezováno tomu, aby byly stejně posouzeny všechny případy, které naplňují zákonem stanovené podmínky. Tyto podmínky přitom nevycházejí z ústavně zapovězených kritérií (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Nejenže z těchto skutečností vyplývá, že tu nebylo důvodu pro postup dle § 64, § 57 spr. ř., ale navíc je nutno zdůraznit, že žalobce se v žalobě domáhá předložení věci k posouzení předběžné otázky soudům rozhodujícím ve správním soudnictví, které k projednání takového návrhu či podnětu správního orgánu nejsou vůbec pravomocné (srov. § 4 s.ř.s.).

Důvodným však soud shledal žalobní požadavek na moderaci uložené pokuty [žalobní bod 3)].

Dle § 36 odst. 1 ZIP při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Ze spisu je zřejmé, že výše pokuty 500.000,- Kč byla inspektorátem bezpečnosti práce nastavena již v příkaze vydaném bezprostředně po úrazu, bez znalosti jakýchkoli následných opatření žalobce a jeho dalšího chování.

Pokud byla výše této pokuty zopakována i poté, co žalobce nejen vyhledal předmětná rizika a tato vyhodnotil, ale i poté, co žalobce přijal potřebná opatření k nápravě (vše učinil až po vydání uvedeného příkazu), měly být tyto skutečnosti zohledněny při úvaze inspektorátu bezpečnosti práce a žalovaného o výši pokuty. Jakkoli žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „zohlednil i postoj účastníka řízení, který v návaznosti na zjištěné nedostatky přijal opatření stanovená v protokolu ...“ a jakkoli řádně vyhodnotil poměry žalobce, způsob spáchání správního deliktu i okolnosti, za nichž byl spáchán, nezohlednil náležitě veškeré okolnosti týkající se následku.

Zde krajský soud vyhodnotil, že žalobce odškodnil poškozeného zaměstnance v plné výši, již před kontrolou vyhledal a vyhodnotil rizika, po kontrolních zjištěních bezprostředně přijal potřebná opatření k nápravě, přičemž ve svých úvahách zohlednil i povahu úrazu poškozeného zaměstnance, kdy došlo toliko k oddělení měkké části paty, bez závažnějšího následku (poškození funkčnosti nohy, nemožnost dalšího výkonu práce zaměstnance v dosavadním pracovním zařazení, atd.).

Po tomto vyhodnocení všech skutečností rozhodných pro stanovení výše pokuty dle § 36 odst. 1 ZIP dospěl krajský soud k závěru, že pokuta uložená žalobci ve výši 500.000,- Kč je nepřiměřená a tuto dle § 78 odst. 2 s.ř.s. snížil na částku 300.000,- Kč.

Ve zbývajících částech byla ze shora uvedených důvodů žaloba jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když převážně procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 30. července 2008

Za správnost vyhotovení:
Veronika Boháčová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu